

မွေဒါနကုသိုလ်ရှင်

နတ်လူသာဝဂေါဝေသော်

အောင်လှော်၊ ပုသိမ်လုပ်ငန်း
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း ၀၀-၃၈၄၀၉၃

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၈၂)

အနတ္တလက္ခဏသုတ်အနှစ်ချုပ်

အတ္တပဏာပရက္ခိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

အနတ္တလက္ခဏသုတ် အနှစ်ချုပ်

ကွန်ပျူတာစာစီ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ထုတ်ဝေသူ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဘဟိန်း

မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၄၃၇၂/၂၀၁၁)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

တရားစာအုပ်များကို

ဓမ္မစာပေ အလှူငွေဖြင့် ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေသည်

အနုတ္တလက္ခဏသုတ် အနှစ်ချုပ်

မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း(၃)ရက်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၁၄)ရက်နေ့၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဇမ္ဗူသီရိဗိမာန်တော်အတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မသဘင်အခမ်းအနား၌ အနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထားလျက် မိဘဘိုးဘွားများနှင့် ဦးတင်စိုး တို့အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လှခင်မိသားစု(ကိုကျော်သင်း ဆေးဆိုင်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊မင်္ဂလာဈေး)၏ အမတဒါန၊ ဓမ္မဒါန အဖြစ်ဟောကြားအပ်သော “အနုတ္တလက္ခဏသုတ် အနှစ်ချုပ်” တရားဒေသနာတော်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ “သစ္စဒေသနာ” ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဗာရာဏသီမြို့အနီး ဘေးမဲ့ပေးထားတဲ့ ဣသိပတန တောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီ တို့နှင့် အတူတကွ ဆက်လက်သီတင်းသုံးတော်မူတယ်။ “သစ္စဒေသနာ”ကို

ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဟောကြားပြီး ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့မှာ ထို “သစ္စဒေသနာ” ကိုပဲ ဆက်လက် ရှင်းလင်းဟောကြားခြင်းဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားကို ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါးထဲမှာပါတဲ့ ဒုတိယ ရဟန်းတော် “ရှင်ဝပ္ပ” သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက နည်းလမ်းညွှန်ပြ ဆုံးမဟောကြားတဲ့အခါမှာ လပြည့်ကျော်(၂)ရက်နေ့မှာ “ရှင်ဘဒ္ဒိယ”၊ လပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့မှာ “ရှင်မဟာနာမ”၊ လပြည့်ကျော်(၄)ရက်နေ့မှာ “ရှင်အဿဇိ” တို့အသီးသီး သောတာပတ္တိမဂ် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားကြ တယ်။

သူတို့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေ ခိုင်မာသွားပြီ။ သစ္စာ လေးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွား ကြပြီ။ သံသယဆိုတာ လုံးဝမရှိကြတော့ဘူး။ မှားယွင်း တဲ့ အယူအဆဆိုတာလည်း လုံးဝ မရှိကြတော့ဘူး။ အမြင်မှန်ပြီးတော့ သံသယကင်းသွားကြပြီလို့ ဒီလို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အမြင်မှန်ပြီး သံသယကင်းသွား

ကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးကို သူတို့သန္တာန်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ကိလေသာတွေကုန်အောင် မြတ်စွာဘုရားက ဝါဆို လပြည့်ကျော် (၅)ရက်နေ့မှာ ဟောဒီ “အနတ္တလက္ခဏ သုတ်” ကို ဆက်ပြီးဟောကြားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“အနတ္တလက္ခဏသုတ်” ကို ဟောတာဟာ ခန္ဓာ ငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတ္တယူစွဲမှု ‘အတ္တဒိဋ္ဌိ’ ပဉ္စဝဂ္ဂိ တွေမှာ ရှိနေသေးလို့လားလို့ တချို့က ဒီလိုမေးခွန်း ထုတ်ကြတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ ‘သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ လို့ဆိုတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိ ကင်းသွားပြီ၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီ။ အတ္တဒိဋ္ဌိ ကင်းကွာသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အနတ္တလက္ခဏသုတ် ထပ်ဟောဖို့လိုသေးသလားလို့ မေးစရာဖြစ်လာတယ်။

ဒီမေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောကြားဖြေရှင်းထားတာကတော့ “ဒိဋ္ဌိ ကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ ပယ်လိုက်တာမှန်တယ်၊ သို့သော် ‘အသ္မိမာန’ လို့ဆိုတဲ့ မာနတရား ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒီမာနတရား ပျောက်ကင်းစိမ့်သောငှာ အနတ္တ-

လက္ခဏသုတ် ကို ဆက်ဟောတယ်” လို့ ဒီလို ဖြေထား တယ်နော်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောမယ်ဆိုရင် ‘အနတ္တ လက္ခဏ’ လို့ ပြောပေမယ့်လို့ အနတ္တအကြောင်း တစ်ခုထဲကို ဟောတာမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို တိုးမြှင့် ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဟောကြားပေးတာဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာ ဉာဏ် မပါဘဲနဲ့ ဘယ်မင် ဘယ်ဖိုလ်မှ မရနိုင်ပါဘူး။ သောတာပတ္တိမင် သောတာပတ္တိဖိုလ် ရတုန်းကလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ပဲရသွားတယ်။ အဲဒီ ဝိပဿနာဉာဏ် ရဲ့ အတိုင်းအတာသည် သကဒါဂါမိမင် အနာဂါမိ မင်ဖိုလ်ကို ရစေနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ရဲ့ အတိုင်း အတာလောက် အဆင့်မြင့်သေးဘူးလို့ ဒီလိုပြောတာ ဖြစ်တယ်။

ဉာဏ်ဆိုတာက အဆင့်ဆင့်ပဲလေ။ ပိုပြီးရင့်ကျက် လာတယ်၊ ပိုပြီးရှင်းရှင်းလာတယ်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ ‘အနတ္တလက္ခဏသုတ်’ လို့ ဆိုပေမယ့်လို့ ဝိပဿနာ

ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို မြတ်စွာဘုရားက ထပ်ရှင်းပြီး ဟောတဲ့ သဘောပဲ။ ဝိပဿနာဆိုတာ ‘လက္ခဏာရမ္မဏိက ဝိပဿနာ’။ ဝိပဿနာရဲ့ အာရုံသည် ‘အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ’ လို့ဆိုတဲ့ လက္ခဏာ(၃)ပါးပဲ ဖြစ်တယ်။ လက္ခဏာ(၃)ပါးမှာ အနိစ္စဆိုတာ ဘယ်သူ့ရဲ့လက္ခဏာ လဲဆိုရင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခ ဆိုတာဟာလည်း ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ။ အနတ္တ ဆိုတာဟာလည်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ ဖြစ်တယ်။ လက္ခဏာရှုထောင့်ကနေပြီး သဘာဝတရား ကို ရှုမြင်သုံးသပ်ကြရတယ်။ အဲဒီတော့ သဘာဝ တရားကို ရှုတယ်ဆိုတာ လက္ခဏာရှုထောင့်ကနေ ရှုတာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ လက္ခဏာ(၂)မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ရ မယ်။ နံပါတ်တစ်က “သဘာဝလက္ခဏာ” လို့ခေါ် တယ်။ တရားဓမ္မတွေမှာ အသီးသီး ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာ လေးတွေရှိတယ်။ Individual characteristic လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ မာတဲ့သဘော၊ ပျော့တဲ့သဘောဟာ

ပထဝီဓာတ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်အသား ဖြစ်တယ်။
 အာပေါတို့ တေဇောတို့ ဝါယောတို့နဲ့ မတူဘူး။
 အာပေါက ယိုစီးတယ်၊ ဖွဲ့စည်းတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်
 အသား လက္ခဏာရှိတယ်။ တေဇောက ပူမှု အေးမှု
 ရင့်ကျက်စေမှုဆိုတဲ့ သဘာဝလက္ခဏာ ရှိတယ်။
 အဲဒီလို ကိုယ်ပိုင်အမှတ်အသားလက္ခဏာလေးတွေကို
 “သဘာဝလက္ခဏာ” လို့ ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ တရားကို
 တွေ့တယ်ဆိုတာ ဒီ သဘာဝလက္ခဏာကိုတွေ့တာ။

ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်လာပြီဆိုတဲ့အခါ အဲဒီ
 သဘာဝ လက္ခဏာကိုကျော်ပြီး တစ်ဆင့်တက်ပြီး
 ဘာမြင်တုန်းဆိုရင် “သာမညလက္ခဏာ” ကိုမြင်တယ်။
 “သာမညလက္ခဏာ” Universal characteristic
 လို့ခေါ်တယ်။ အများဆိုင်ဖြစ်တယ်။ ဆိုပါစို့၊ အနိစ္စ
 ဆိုတာ ပထဝီနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ တေဇောနဲ့လည်း
 ဆိုင်တယ်၊ အာပေါနဲ့လည်းဆိုင်တယ်၊ ဝါယောနဲ့လည်း
 ဆိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ နာမ်တရားတွေနဲ့လည်းဆိုင်တယ်။
 ဒုက္ခဆိုတာလည်းပဲ သဘာဝတရားအားလုံးနဲ့ဆိုင်တယ်။

အနတ္တ ဆိုတာလည်းပဲ သဘာဝတရား အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟာ သာမညလက္ခဏာ။ အားလုံးဆိုင်တဲ့ အမှတ်အသားလို့ ဒီလိုပြောလိုတာပေါ့။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လို့ခေါ်တဲ့ ဒီ သာမည လက္ခဏာကို ရှုမြင်ပြီးဆိုတဲ့အခါကျမှ ဝိပဿနာဉာဏ် ဟာ သဘာဝလက္ခဏာကနေ သာမညလက္ခဏာကို တက်ရောက်ပြီလို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မှာ ဘယ်လိုပြထားလဲဆိုရင် ပထမမှာ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း ကို စပြီး အားထုတ်တဲ့အခါမှာ “ပစ္စတ္တ လက္ခဏာ” အသီးသီးသော ကိုယ်ပိုင် လက္ခဏာတွေကို ရှုမြင် ရတယ်။ အဲဒါက ရုပ်ကိုတွေ့တာ၊ နာမ်ကိုတွေ့တာ။ ရုပ်နာမ်ကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့ သဘော၊ အစိုးမပိုင်တဲ့ အနတ္တသဘောတွေကို မတွေ့ သေးဘူး။

ပထမ စစချင်းတွေ့တာက “ပစ္စတ္တလက္ခဏာ”။ အသီးသီး ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကိုသာ တွေ့တာ

ဖြစ်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှ သာမညလက္ခဏာ ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားတာလို့ ဒီလိုပြောတာပေါ့။ ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ် ရောက်သွားတာ။ သဘာဝလက္ခဏာ ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သာမညလက္ခဏာ ထိအောင် အသိဉာဏ် ရောက်ရှိသွားတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ ယောဂီဟာ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းပေါ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရောက်ရှိသွားတယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။

ဉာဏ်စဉ်နဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဆိုတဲ့ ဒီဉာဏ်နှစ်ခုအဆင့်မှာ သဘာဝလက္ခဏာကိုသာသိတယ်။ သာမညလက္ခဏာကို မသိသေးဘူး။ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို သဘာဝရှုထောင့်ကပဲ မြင်သေးတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မမြင်သေးဘူး။ သဘာဝရှုထောင့်က ရုပ်၊ နာမ်၊ ဓမ္မတွေရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ သိသေးတယ်။ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အစိုးမပိုင်တဲ့သဘောတွေကို မမြင်သေးဘူး။

သမ္မသနဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကျမှ မမြဲတဲ့ သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။ အစိုးမပိုင်တဲ့သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။ သမ္မသနဉာဏ်က ထပ်တလဲလဲ သုံးသပ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကိုရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပိုပြီးတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြစ်အပျက် မြင်လာတယ်။ ဉာဏ်စဉ်က အဲဒီလို တက်သွားတာ။ အဖြစ်အပျက်မြင်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် “လက္ခဏာ-ရမ္မဏိက ဝိပဿနာ” ခေါ် သဘာဝတရားတွေကို အမှတ်အသား လက္ခဏာရှုထောင့်ကမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်တစ်မျိုးကို ဝိပဿနာလို့ ခေါ်တာပေါ့။

အဲဒီမှာ သောတာပန်ဖြစ်စေတဲ့ ဝိပဿနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ဆိုက်ရောက်တယ်။ အဲဒီလို ဆိုက်ရောက်တဲ့အခါ သကဒါဂါမ်မိမဂ်၊ သကဒါဂါမ်မိဖိုလ် ကိုတက်ဖို့ ဘာလုပ်ရတုန်းဆိုရင် ဒီ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းပေါ်ကိုပဲ ပြန်လျှောက်ရ

တယ်။ ဒီဝိပဿနာက သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိ
 ဖိုလ်ကို ရစေတတ်တဲ့ ဝိပဿနာထက် ပိုအဆင့်မြင့်
 တယ်။ ဆိုလိုတာက ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ
 မြင်တယ်ပေါ့။ သကဒါဂါမ်မိမဂ်၊ သကဒါဂါမ်မိဖိုလ်
 ကို ရပြီးတဲ့အခါ ဝိပဿနာမြင့်ရင် အနာဂါမ်မိမဂ်၊
 အနာဂါမ်မိဖိုလ်ကို ရောက်တယ်။ အေး၊ အနာဂါမ်
 ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဝိပဿနာကို
 ဆက်ပြီးမြှင့်ရတယ်။ အဲဒီလို မြှင့်လိုက်တော့မှ အဲဒီ
 ဝိပဿနာရဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တ
 ဖိုလ်ရပြီး ကိလေသာတွေအားလုံး ကုန်သွားတာ ဖြစ်
 တယ်။

အဲဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ သောတာပန်အဆင့်ပဲ
 ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သကဒါဂါမ်အဆင့်၊
 အနာဂါမ်အဆင့်၊ ရဟန္တာအဆင့် ရောက်ဖို့ရန်အတွက်
 ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ဒီ ဝိပဿနာအလုပ်ပဲ ဆက်ပြီး
 အားထုတ်ရမယ်ပေါ့။ ဝိပဿနာ ဆိုတာဟာ လက္ခဏာ
 ကိုသိမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်တစ်မျိုးပဲ။ ဒီ လက္ခဏာတွေ

ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်လာအောင် မြတ်စွာ ဘုရားက “အနတ္တလက္ခဏသုတ်” ကို ထပ်ဟောတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ သာမညလက္ခဏာဆိုတာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လို့ (၃)မျိုးပဲရှိတာကိုး။ ဒီ(၃)မျိုးပဲ ထပ်ပြီး ရှင်းလင်းဟောကြားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို ရှင်းလင်းဟောတဲ့အခါမှာ ခေါင်းစဉ်ကို “အနတ္တ လက္ခဏ” လို့ ဘာဖြစ်လို့ တပ်သလဲဆိုရင် မြတ်စွာ ဘုရားက ဒီတရားတော်ကို စပြီးဟောတဲ့အခါ “ရူပံ- ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ” ဆိုတာကနေစတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားလုံးကနေ စသလဲဆိုရင် အနိစ္စ ဒုက္ခတို့ဆိုတာ က ဘုရားမပွင့်လဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသာတယ်ပေါ့။ သို့သော်လည်း အဆင့်မြင့်တဲ့ အနိစ္စ မြင်တာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးပေါ့နော်။ မမြဲတဲ့ သဘောလေးတွေ ကို သာမန်အားဖြင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာပဲ မမြဲဘူး ဆိုတာလေးတွေကို စဉ်းစားလို့ ရလာတယ်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ အဆင်မပြေဘူး

ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေးတွေကိုလည်း စဉ်းစား
လို့ရတယ်။

သို့သော် အနတ္တဆိုတဲ့ ဒီအဆင့်ကိုရောက်ဖို့ရန်
အလွန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “အနတ္တလက္ခဏာ”
ဆိုတာ ဘုရားပွင့်မှ သိခွင့်ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရား
မပွင့်ခင်တုန်းက ဘာသာရေး လောကကြီးတစ်ခုလုံး
ဟာ အတ္တဆိုတဲ့ အစွဲကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်နေကြတယ်။
အတ္တဆိုတဲ့ အယူအဆကြီးတစ်ခုကို ယူဆထားပြီး
တော့ ဟောဒီ အတ္တနဲ့ပဲ သံသရာကို ရှင်းပြတယ်။
ကံကိုလည်း ရှင်းပြတယ်။

တချို့က “သံသရာတို့ ကံတို့ အယူအဆတွေဟာ
ဟိန္ဒူဝါဒ မှာလည်းပါတယ်။ ဗုဒ္ဓတရားတွေဟာ အဲဒီ
ကနေ ကူးထားတယ်၊ ယူထားတယ်” လို့ ဒီလိုပြောကြ
တယ်။ အနှစ်သာရချင်း မတူဘူးဆိုတာကို မစဉ်းစား
မိကြဘူးပေါ့။ ဟိန္ဒူဝါဒ တို့ ဗြဟ္မဏဝါဒ တို့က အတ္တ
ပေါ်မှာမှီပြီးတော့ ကံနဲ့သံသရာကိုရှင်းပြတာ။ ဗုဒ္ဓက
အတ္တ ဆိုတာမရှိဘူးဆိုတာကို အတိအကျပြောတာ။

အတ္တ မရှိဘဲနဲ့၊ အတ္တပေါ်မှာ အခြေမပြုဘဲနဲ့ ကံတို့၊ သံသရာတို့ ရှင်းပြတာဆိုတော့ လုံးဝမတူဘူး။ ကံဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး တူတာနဲ့၊ သံသရာဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး တူတာနဲ့ တူတယ်လို့ ဒီလိုမအောက်မေ့နဲ့။ အခြေပြုတာ ချင်းက အလွန်ကိုကွဲလွဲတယ်။ အတ္တဆိုတာ မရှိဘူးလို့ တိတိပပငြင်းပြီးတော့ အဖြေထုတ်တာဟာ မြတ်စွာ ဘုရားတစ်ပါးပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အနတ္တဆိုတာ အရေးကြီးလို့ ဒီနေရာမှာ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဟောထား တာ ဖြစ်တယ်။

အနတ္တတရား ဟောလိုက်သဖြင့် တခြားဘာသာ တွေနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်သွားတယ်။ အယူအဆရေးရာမှာ တခြားဘာသာတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူးဆိုတာကို ဒီ အနတ္တ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကနေ ထုတ်ဖော်ပြောတာဖြစ်တယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်က အနတ္တလို့ ထင်ထင် ရှားရှားဟောကြားထားတာ ဖြစ်ပေမယ့်လို့ လောက လူတွေ၊ ဘာသာတရားတွေအားလုံးက အတ္တ ဆိုတဲ့ အယူအစွဲကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။

ဒါကြောင့် တော်တော်များများက အနတ္တ ဆိုတာကို လက်မခံကြဘူး။

အနောက်တိုင်းက ဗုဒ္ဓကျမ်းစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တွေ မြောက်မြားစွာရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ အတ္တ အယူအဆကို မြဲမြံစွဲထားတယ်။ သူက ဘာပြော တုန်းဆိုတော့ “အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဆိုတာ ဘုရား ဟောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရဟန်းတွေက တီထွင်ထားတာ” လို့ဆိုတယ်။ သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ရေးတယ်။ သူက ဘာအထောက်အထားပြုလဲဆိုရင် ‘အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော’ ဆိုတဲ့စကားကို အထောက်အထား အဖြစ် ပြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတာတဲ့။ ကဲ ‘အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော’ ကျတော့ ဘုရား ဟောတာလို့ သူ့ဘာလို့ပြောနိုင်တာတုန်း။ အခုပြောတဲ့ ‘အနတ္တလက္ခဏသုတ်’ ကျတော့ ဘုရားဟောတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောမှာ တုန်း။

အားလုံးဟာ ၂၅၀၀ ကျော်တုန်းက စကားတွေ ချည်းပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ရေးတဲ့ သဘော ပဲ။ ‘အနတ္တလက္ခဏသုတ်’ ကို မယုံရင် ‘အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော’ ကိုလည်း မယုံနဲ့လေ။ ဘာဖြစ် လို့တုန်းဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅၀၀ တုန်းက ဟောခဲ့တဲ့ တရားချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်အကြိုက်လေးနဲ့တွေ့ရင် ဘုရား ဟော။ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့မတွေ့ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘုရား ဟော မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီစကားဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ အလွန်သတိထား ရမယ့် အချက်တွေဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒ Buddhism လို့ နာမည်တပ်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ အယူအဆတွေ ထည့်ပြီး ရေးနေတာဟာ အလွန်အန္တရာယ်များတယ်။ Bud dhism လို့ ရေးမယ့်အစား Myism လို့ရေးတာ ပိုကောင်းမယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ ကိုယ့်ဝါဒကိုယ် ပြောလေ။ ရှင်းရှင်းနော်။ ကိုယ့်ဝါဒကို ဘုရားဟောလို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။

‘အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော’ ဆိုတဲ့ မြတ်စွာ
 ဘုရား ဟောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှန်က မိမိသည်သာလျှင်
 မိမိရဲ့ကိုးကွယ်ရာလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီ သမုတိသစ္စာ
 ရှုထောင့်ကနေပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားကို ပရမတ္ထ
 ရှုထောင့်ကနေကြည့်ပြီး သူက ဟိန္ဒူဝါဒနဲ့ ရောပစ်
 လိုက်တယ်။ “အတ္တာ-Universal soul၊ အတ္တနော=
 Individual Soul ရဲ့၊ နာထော = ကိုးကွယ်ရာ
 ဘုရားကြီးပဲ” လို့ ဒီလိုဘာသာပြန်လိုက်တယ်။ ဟိန္ဒူဝါဒ
 မှာ အတ္တ က (၂)မျိုးရှိတာကိုး။ ပရမတ္တမ ဆိုတာတစ်ခု၊
 အတ္တမ ဆိုတာတစ်ခု။

ပရမတ္တမ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဆိုရင်
 ထာဝရဘုရားကြီးကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ထာဝရ
 ဘုရားကြီးဆိုတဲ့ Soul လို့ ပြောတာကျတော့ Soul ကို
 Capital Letter နဲ့ရေးရတယ်။ဒါကြောင့်မို့ God ကို
 ဘယ်တော့မဆို Capital Letter နဲ့ပဲ ရေးတယ်။
 ကြီးမြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီ Uni-
 versal Soul ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုလည်း သူက Capital

Letter နဲ့ရေးတယ်။ အဲဒါဟာ ပရမတ္တမ ဖန်ဆင်းရှင် ကြီးကို ရည်ညွှန်းတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပရမတ္တမ က ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ လူတွေ နတ်တွေ အားလုံး သတ္တဝါတွေရဲ့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ အတ္တလေးဟာ ပေါ်လာ တယ်။ ဒါ Individual Soul လို့ခေါ်တယ်။ အသီးသီး အသီးသီး အတ္တကလေးတွေရှိကြတယ်။ အဲဒီမှာ “အတ္တ ဆိုတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် Soul ကြီးဟာ အတ္တလို့ခေါ်တဲ့ Individual Soul ရဲ့ နာထော- ကိုးကွယ်ရာ အရှင် သခင်ကြီးပဲ” လို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားတယ်။ အလွန် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ။ ဒါတွေလည်း သတိထားဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့နော်။ ဘယ်သူတွေမှားမှား ကိုယ်မမှားဖို့တော့ အရေးကြီး တာပေါ့။

ကောင်းပြီ၊ ‘အနတ္တလက္ခဏသုတ်’နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့က ဘုန်းကြီးတွေ တီထွင်ထားတဲ့သုတ်ပါလို့ ပြော တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အတ္တဝါဒ ပါတဲ့၊ အနတ္တဝါဒ

မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလို ပြောကြတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်မိလို့ရှိရင် သတိထားမိဖို့ ပြောတာ။ မဖတ်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဖတ်လို့ရှိရင် ခေါင်းထဲမှာ အမှိုက်တွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းကြီးကို အမှိုက်ပုံ ကြီးဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့နော်။

‘အနတ္တလက္ခဏသုတ်’ မှာ မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အနိစ္စ ရှုထောင့်က ရှင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေ ရှင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီခေတ်ကလူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ “အတ္တ” ဆိုတာ စွဲနေတာကိုး။ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ ဆိုပြီးတော့ Negative နဲ့ အတ္တ ကို ငြင်းပယ်တဲ့အခါမှာ ဘယ် ရှုထောင့်ကနေ မြတ်စွာဘုရားက ငြင်းပယ်သလဲဆိုရင် အနိစ္စရှုထောင့်၊ ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ ငြင်းပယ်တယ်။

အဲဒီမှာကြည့်၊ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေကို အတ္တ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြတယ်။ ဘယ်လိုရှင်းပြ တုန်းဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘ရူပံ ဘိက္ခဝေ

အနတ္တာ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးနဲ့စတယ်။ “ရဟန်းတို့၊ ရုပ်တရားဟာ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ ဖြစ်တယ်”

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ထွန်းကားနေတဲ့ အတွေးအခေါ် အတ္တ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အတ္တဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ တုန်း။ အတ္တနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကျယ်တယ်။ အမျိုးမျိုးတွေးခေါ်ပြီး ပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ သိသာ တာတွေကို ပြောမယ်ဆိုရင် “အတ္တ ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးစိုးတဲ့အရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အုပ်စိုးနေတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူက အုပ်စိုးနေလဲ ဆိုရင် အတ္တ က အုပ်စိုးနေတယ်။ စိတ်က အုပ်စိုး နေတယ်ဆိုရင် စိတ်က အတ္တပဲ။ ရုပ်ကအုပ်စိုးနေတယ် ဆိုရင် ရုပ်က အတ္တ ပဲ။ အဲဒါဟာ ‘သာမီ’ လို့ခေါ်တယ်။ ‘သာမီ’ ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီ ပိုင်ရှင်ဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေပြောတဲ့စကားလို လူသေ သွားတဲ့အခါ လိပ်ပြာ၊ ဝိညာဉ်ကောင်ဟာ ထွက်သွား တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘဝ ကူးသွားတယ်။ ဘဝကူး သွားတယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ အပြောသက်သက် မဟုတ်

ဘဲနဲ့ တကယ့်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသက်ကလေးဟာ ထွက်သွားပြီး နောက်ဘဝ ဝင်စားတယ်လို့ပြောရင် ဒါ အတ္တဒိဋ္ဌိ ပဲဖြစ်တယ်။ စကားအနေနဲ့တော့ ပြောလို့ရ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားလဲ စကားအနေနဲ့တော့ သုံးတာ ပဲ။ သမုတိသစ္စာ ပိုင်းက ပြောလို့ရတယ်နော်။

တိဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက လူတစ်ယောက် သေသွားလို့ရှိရင် အဲဒီ Soul သို့မဟုတ် Spirit အသက်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ လိပ်ပြာက ဘဝကူးဖို့ရာအတွက် (၄၉) ရက် အချိန်စောင့်နေရသေးတယ်။ နောက်ဘဝအတွက် သွားဖို့ရာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့နော်။ ဗမာတွေ ကျတော့ အိမ်ပေါ်က (၇)ရက်မဆင်းဘူး ဆိုတာ ကလည်း ဒါလည်းပဲ waiting လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ ကလေးအမေ သေသွားလို့ရှိရင် လိပ်ပြာခွဲတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ကြသေးတယ်။ ဘယ်က လိပ်ပြာမှန်းလဲ မသိဘူးနော်။ အဲဒီ အယူအစွဲလေးတွေက ရှေး ကတည်းက ရှိနေတာ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော် အရဆိုရင် ခုသေ ခုဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားတာ။

အေး၊ အိမ်ပေါ်မှာ ချောက်ချောက် ချက်ချက် လုပ်နေတယ်၊ အယောင်ပြနေတယ်ဆိုရင် ငြိတ္တာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါလည်း ဘဝတစ်ခုပဲပေါ့။ လူတွေ ကတော့ ဘာပြောတုန်းဆိုရင် မကျွတ်သေးဘူးတဲ့။ ကိုယ်ကလည်း ကျွတ်တာမှတ်လို့။ ကိုယ်လည်းပဲ မကျွတ်သေးဘူးနော်။ အမှန်ကတော့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဟာ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်သွားတာပဲ။ ဘဝတစ်ခု အဆုံးသတ်တာနဲ့ နောက်ဘဝတစ်ခုကို စောင့်စရာ မလိုဘူး၊ ချက်ချင်းရောက်သွားတာ။

ဒီနေရာမှာ အတ္တ ဆိုတာကို သူတို့က ဘာပြော တုန်းဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်ဆိုတာ အိမ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိသလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ပိုင်တဲ့သူ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပိုင်တဲ့သူက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟောင်းရင် ပစ်သွားပြီးတော့ နောက်ခန္ဓာကိုယ် အသစ်ရှိရာကို ရောက်သွားတယ်။ သူတို့တွေ့တဲ့ အတွေ့တွေပေါ့။ အဲဒါကို “သာမီ” လို့ခေါ်တယ်။

နောက် 'နိဝါသီ' ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အမြဲနေတယ်၊ အိပ်နေလည်း ရှိတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မဆို သူ့အမြဲရှိနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အိမ်ရှင်၊ အမြဲနေထိုင်သူအဖြစ် အတ္တ ကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောကြတယ်။ နောက်တစ်ခု ဘာပြောတုန်းဆိုရင် အတ္တက လုပ်စရာတွေကို လုပ်တယ်။ ထမင်းစားတာ ဘယ်သူကစားလဲ၊ အဲဒီ အတ္တက စားတယ်။ တီဗီကြည့်တာ ဘယ်သူကကြည့်တာလဲ ဆိုရင် အတ္တကကြည့်တာနော်။ ဟိုဟာဒီဟာ ပြောတာတွေ၊ လုပ်ငန်း ကိုင်ခန်း လုပ်တာတွေ ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ၊ ဟောဒီ အတ္တက လုပ်တာ။ သူက အားလုံး လုပ်နေတာပေါ့။ အတ္တက မျက်စိကို အသုံးချတယ်၊ နားကို အသုံးချတယ်၊ နှာခေါင်းကို အသုံးချတယ်၊ လျှာကို အသုံးချတယ်။ လုပ်တာမှန်သမျှ အတ္တကတဲ့။ အဲဒီ အတ္တ ကို 'ကာရက' လို့ခေါ်တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အတ္တကို ပြုလုပ်သူ 'ကာရက'။ အကျိုးကို ခံစားသူ 'ဝေဒက' လို့ခေါ်တယ်။ ခံစားသူ၊ လုပ်သူ ဆိုတာ တကယ်ရောရှိရဲ့လားလို့ဆိုရင် 'ကမ္မဿ

ကာရကော နတ္ထိ' ကံကို လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး။ အကြောင်းတရား ဖြစ်ပေါ်တာကိုပဲ လုပ်တယ်လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ 'ဝိပါကဿ စ ဝေဒကော' အကျိုးကို ခံစားသူ (ခံစားတဲ့ အတ္တဆိုတာ) လည်းမရှိဘူး။ အကျိုး တရား ဖြစ်ပေါ်မှုသာဖြစ်တယ်။ 'သုဒ္ဓမ္မော ပဝတ္တန္တိ၊ ဝေဝေတံ သမ္ပဒဿနံ' သဘောတရားသက်သက် ဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်လို့မြင်မှ တကယ် 'သမ္ပဒဿနံ' မှန်ကန်တဲ့အမြင်လို့ ဒီလိုပြောတာနော်။ အဲဒါကြောင့်မို့ 'ကာရက' ဆိုတဲ့ ပြုလုပ်သူလည်း မရှိဘူး။ 'ဝေဒက' ဆိုတဲ့ ခံစားသူလည်း မရှိဘူး။ 'အဓိဋ္ဌာယက' စီမံဆောင်ရွက်သူဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိဘူးတဲ့။

တကယ်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိလို့ Energy ဖြစ်လာတာ။ ဖြစ်လာပြီး စကားပြောတယ်၊ ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်ထင်ရှားသလဲဆိုရင် Robot ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပေါ့။ Robot ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ထဲမှာ Battery ထည့်ထားပြီး လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်လေးတွေ အကုန်ပြည့်စုံအောင်ထည့်

ရင် အဲဒီစက်ရုပ်က စကားပြောတယ်၊ နှုတ်ဆက်တယ်။
 ဒီလိုကိုး။ ဘုန်းကြီးတို့ အမေရိကန်ရောက်တုန်းက
 ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို
 ဝင်သွားလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီဆိုင်မှာလူကြီးတစ်ယောက်
 ရပ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အနားနားရောက်တော့
 welcome လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ နောက် သေချာကြည့်
 လိုက်တော့ စက်ရုပ်ကြီးကပြောတာ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါဖြင့် စက်ရုပ်ကပြောရင် စက်ရုပ်ထဲမှာ ဘာရှိ
 သလဲ ဖျက်ကြည့်လိုက်။ ဘာမှမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ စကား
 ပြောသလဲဆိုရင် စီမံဖန်တီးထားတာတွေ ပေါင်းစပ်
 လိုက်လို့ Energy ဖြစ်လာတာ။ ကြည့်၊ နာရီလေးက
 လည်း စကားပြောတာပဲ။ အခုခေတ်ဆိုရင် Talking
 clock ဆိုတာတွေရှိတယ်။ အချိန်ကျရင် စကားပြော
 တယ်။ အဲဒီသဘောပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့သန္တာန်မှာ ရုပ်နဲ့
 နာမ် ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါ စကားလည်းပြောတယ်၊
 စားလည်းစားတယ်၊ သွားလည်းသွားတယ်၊ လုပ်လည်း
 လုပ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သတ္တဝါလို့ မှတ်ထင်တဲ့

အထင် ဖြစ်နေတာ။ တကယ်ကတော့ ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းစပ်မိလို့ ဖြစ်နေတာသာဖြစ်တယ်။ နာရီလေးက လှည့်ပတ်သွားနေပြီး အချိန်ကျတဲ့အခါ အချိန်ကို ပြောတယ်။ “ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီ” လို့။ ဒီနာရီထဲက ဘယ်အကောင်က ပြောနေတာလဲလို့ဆိုပြီး ဖျက်ကြည့် ရင် တွေ့မလားအကောင်၊ ဘယ်တွေ့မလဲနော်။

အေး၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့သန္တာန်မှာ တကယ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အကောင်ဆိုတာ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အတ္တဆိုတာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ စီမံ ဖန်ဆင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အချိုးကျပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ Energy ဖြစ်လာပြီး စကားပြောတာတွေ၊ လှုပ်ရှားတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ တာသာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုမြင်ဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတာ နော်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘယ်လိုပဲ စကားပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ ရယ်ရယ်၊ ဘယ် လိုပဲ ငိုငို၊ ဘာတွေပဲ လုပ်နေနေ စကားပြောသူဆိုတာ

မရှိဘူး၊ ရယ်သူဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငိုသူဆိုတာ မရှိဘူး၊
 အလုပ်လုပ်သူဆိုတာ မရှိဘူး။ အတ္တဆိုတာဟာ မရှိတဲ့
 အတွက် “သုည” လို့ပြောတာဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့
 ရုပ်နဲ့နာမ်နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်နေခြင်းမျှသာ
 ဖြစ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျက်ပြီးရှာကြည့်မယ်ဆိုရင်
 ဘာမှတွေ့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ စက်ရုပ်ကိုဖျက်ရှာသလို၊
 Talking Clock ကိုဖျက်ရှာသလို ဘာမှတွေ့မှာ မဟုတ်
 ဘူးတဲ့။ သဘာဝတွေပဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ စကားပြောသူ
 ကို ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် “သုည”
 ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အနတ္တ ကို နားလည်ရတယ်။

အေး၊ ကောင်းပြီ၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ် မှာ
 မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တ ကို ဘယ်ရှုထောင့်က ဟော
 သလဲဆိုရင် ဒုက္ခ ရှုထောင့်က ဟောတယ်။ “ရူပံ
 ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ-ရဟန်းတို့၊ ရုပ်ဟာ အနတ္တ၊ အတ္တ
 မဟုတ်ဘူး” တဲ့။ စဉ်းစားဖို့နည်း ပေးလိုက်တယ်။
 “ရူပဉ္စဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ” ရုပ်ဟာ အတ္တ
 လို့ဆိုရင်တဲ့ “နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္ထေယျ-

ဒီရုပ်ဟာ ဖျားတာ နာတာ ထိခိုက်တာ နစ်နာတာ ဘယ်တော့မှမရှိရဘူး” တဲ့။

ဒီနေရာမှာ “အာဗာဓာယ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်မြို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဖျားနာခြင်း”။ ရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေက “နာကျင်ခြင်း” လို့ ဘာသာပြန်ကြတယ်။ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “အာဗာဓာယ” ရဲ့ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မှန်တယ်လို့မထင်ဘူး။ “အာဗာဓာယ” ကို “နှိပ်စက်ခြင်းငှာ” လို့ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြန်ဆိုတယ်။

အဲဒီတော့ “အာဗာဓာယ” ဆိုတာ ဖျားနာတာလား၊ ထိခိုက်နစ်နာတာလား သို့မဟုတ် နှိပ်စက်တာလား ဆိုတာ ရွေးရလိမ့်မယ်။ “အာဗာဓာ” ဆိုတာ အနာ ရောဂါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲနော်။ ရုပ်ဟာနာကျင်တတ် တယ်၊ ဖျားနာတတ်တယ်။ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခု။ ရုပ်ဟာ နှိပ်စက်တတ်တယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု။ အဲဒီတော့ အဓိပ္ပာယ်(၂)ခုလုံး မမှားဘူးလို့ပြောရမယ်။

သို့သော် “အာဗာဓ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ “တော ၄၀” ထဲမှာလည်းပါတယ်။ (တော ၄၀ ဆိုလို့ ဘာတော ညာတောတွေ သွားအောက်မေ့မနေနဲ့) ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး “အနိစ္စတော၊ ဒုက္ခတော၊ အနတ္တတော” ဆိုတဲ့ “တော ၄၀” ကိုပြောတာနော်။

အဲဒီမှာ “အာဗာဓတော” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုတဲ့အခါ ဘယ်လိုဖွင့်တုန်း ဆိုတာ ကြည့်။ လောကလူတွေမှာ “အာဗာဓ” ဆိုတဲ့ ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ် သွားချင်ရာ သွားလို့မရဘူး၊ နေမကောင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့မရဘူး။ နာကျင်ကိုက်ခဲ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရှိနေပြီဆိုရင် ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုယူပြီးတော့ “အသေရီ-ဘာဝနေကတာယ” လို့ အကြောင်းပြ ဖွင့်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အသေရီ ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ မလုပ်နိုင်ခြင်းကို

ဖြစ်စေတတ်တာကို “အာဗာဓ” လို့ခေါ်တာ။ “ရောဂါ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

နောက်တစ်ခုက ဘာတုန်းဆိုရင် “အာဗာဓ-ပဒဋ္ဌာနတာယ” နာကျင်ခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်း ဖြစ်လို့ပါပဲတဲ့။ ရုပ်ရှိနေရင် နာမှာပဲ၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ ရှိနေရင် နာမှာပဲ။ အဲဒီတော့ “အာဗာဓ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒုက္ခလို့ ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခကို ရည်ညွှန်းတာ။

အဲဒီတော့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြော သလို နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာလည်း ဒုက္ခပဲ၊ နာကျင်တယ် ဆိုတာလည်း ဒုက္ခပဲ။ ဒါပေမယ့် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက နာကျင်တယ် ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မမှန်ဘူး လို့ တိတိလင်းလင်း ဆိုထားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့သဘော ပြောရရင် “အာဗာဓတော” ဟာ “တော ၄၀” ထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း နာကျင်တယ်ပြောလည်း မှန်တယ်။ ထိခိုက်နစ်နာတယ်၊ နှိပ်စက်တယ် ပြောရင်လည်း မှန်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ မဟာစည်ဆရာတော်

ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဘာသာပြန်မှာ “အာဗာဓတော” ကို နာကျင်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ခြင်းလို့ ပြန်ထားတယ်။ အဲဒီ စကားလုံးပဲ။ အနတ္တ ကို ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေပြီး ဟောတာဆိုတော့ ရုပ်ဟာ “အာဗာဓ” နာတယ်။ ရုပ်ဟာ ပင်ကိုယ်က မစွမ်းနိုင်ဘူး၊ စွမ်းရည်သတ္တိမရှိဘူး။ နာကျင်တယ်၊ ဖျားနာနေတာနဲ့ အလားတူတယ်။ ဟောဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ယူမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုချက် နှစ်ခုလုံးကို မှားတယ်လို့ပြောလို့ မရဘူးနော်။

အဲဒီတော့ နာကျင်တယ် လို့ပဲပြန်ပြန်၊ ဖျားနာ တယ်လို့ပဲ ပြန်ပြန်၊ နှိပ်စက်တယ်လို့ပဲပြန်ပြန် “အာဗာဓ” ဆိုတာဟာ ဒုက္ခ ရဲ့ သဘောကို ပြတယ်လို့ပဲမှတ်ရမယ်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်လာ “တော ၄၀” ကိုကြည့်။ အဲဒီအထဲမှာ “အာဗာဓတော” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။

အေး၊ ကောင်းပြီ၊ “အာဗာဓါယ” ကို ရှေးဆရာ တော်ကြီးတွေ ပြန်ဆိုတဲ့အတိုင်း “နာကျင်ခြင်းငှာ”၊ ရုပ်ဟာ အကယ်၍ အတ္တဆိုရင် မနာရဘူး။ ဘာဖြစ်

လို့တုန်းဆိုရင် အတ္တ ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားက ပိုင်စိုး
တာကိုး။ သူ့ကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲတာ၊ ပိုင်စိုးတာ ဖြစ်သည့်
အတွက်ကြောင့် နာကျင်မှုဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူး။
ရုပ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ စိုးပိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ဟာသူပဲ
နာနေရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် စိုးပိုင်မှာလဲ၊ မစိုးပိုင်
ဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးဟာ သူ့ဟာသူ နာနေတာ။ ကိုယ်နာ
တာတောင် ကိုယ်ပျောက်အောင် မကုနိုင်တာ၊ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး သူများကို ကုပေးနိုင်မှာတုန်း။

ဒါကြောင့် “အာဗာဓ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ
နာကျင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှိပ်စက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်
အားဖြင့်တော့ ဆီလျော်ပါတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမယ်။
ရုပ်ဟာ နာကျင်တတ်တယ်၊ နှိပ်စက်တတ်တယ်။
ဒါကြောင့် အကယ်၍ အတ္တ လို့ဆိုရင် ဒီရုပ်ဟာ မနာ
ရဘူး၊ မနှိပ်စက်ရဘူး၊ မဖျားနာရဘူး။

ဒါတင်မကသေးဘူးတဲ့။ “လဗ္ဘေထစ ရူပေ ဝေ
မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဝေ မေ ရူပံ မာ အဟောသိ”
ရုပ်တရားဟာ ဒီလိုဖြစ်၊ ဒီလိုမဖြစ်နဲ့လို့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း

ရှိရမယ်တဲ့။ နာရင် မနာရဘူးပေါ့၊ ဖျားရင် မဖျားရဘူး၊
 မပျက်စီးရဘူး၊ ဒုက္ခမရောက်ရဘူး၊ ငါ့ရုပ်ကလေးဟာ
 သန်သန်မာမာပဲ။ ဒီလိုထိန်းချုပ်လို့ရမလား၊ မရနိုင်
 ပါဘူး။ ရုပ်တရားဟာ ပျက်စီးမယ်၊ ဖျားနာမယ်၊ ဒုက္ခ
 ဖြစ်စရာကြုံရင်ကြုံမယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ဒုက္ခရှုထောင့်
 ပဲလေ။ ရုပ်ဟာ နာတတ်တယ်၊ ကျင်တတ်တယ်၊
 နာတတ် ကျင်တတ်ရုံတင်မဘူး၊ မနာအောင်၊ မကျင်
 အောင် လုပ်လို့ရမဘူး။ ဒီလို ပြောတာနော်။ အဲဒါ
 ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ အနတ္တ ကိုပြောတာဖြစ်တယ်။

“ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ” ရုပ်ဟာ အနတ္တ တဲ့။
 ဒါကြောင့်မို့ ရုပ်ဟာနာတယ်၊ နှိပ်စက်တယ်။ ရုပ်ကလေး
 ကို ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်လို့လည်းမရဘူး။
 ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့လည်း မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အနတ္တ
 ဖြစ်တယ်။ ဒါ ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေ မြတ်စွာဘုရား
 ဟောတဲ့ အနတ္တပဲ။

ဝေဒနာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

ထို့အတူပဲ ဝေဒနာကိုလည်း ရုပ်အတိုင်းပဲ ဟော
 တယ်။ “ဝေဒနာ အနတ္တာ” ဝေဒနာဆိုတာ အားလုံး
 သိကြတဲ့အတိုင်း စိတ်ရဲ့ခံစားမှုတစ်မျိုးပဲဖြစ်တယ်။
 စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာလည်း
 ခံစားတာပဲ၊ ဝမ်းနည်းတာလည်း ခံစားတာပဲ၊ ချမ်းသာ
 တာလည်း ခံစားတာပဲ၊ ဆင်းရဲတာလည်း ခံစားတာပဲ။
 ချမ်းသာမှုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲမှုလည်းမဟုတ်ဘူး
 ဆိုတာဟာ ခံစားတာပဲ။ အဲဒီခံစားမှု ဝေဒနာတွေဟာ
 လည်းပဲ အတ္တ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင်
 ဝေဒနာဟာ ဒီအတိုင်း တည်မြဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကို။
 ဝေဒနာဟာလည်း ထိခိုက်နစ်နာ ပျက်စီးတတ်တဲ့
 သဘောတရားကြီးပဲ။ အဲဒီဝေဒနာဟာလည်း ထိန်းချုပ်
 လို့ရလားဆိုတော့ မရဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း
 မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အနတ္တ။

သညာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သညာ ဆိုတာကိုလည်း ကြည့်ဦး။ “သညာ အနတ္တာ” လူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ အာရုံတစ်ခုကို မြင်လိုက် တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အာရုံကို မှတ်သားပြီးသား ဖြစ်နေ တယ်။ မှတ်မိလွယ်လို့ရှိရင် အမှတ်သညာကောင်းလိုက် တာလို့ပြောကြတယ်။ အာရုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ မှတ်မှု သညာ ဟာလည်းပဲ အတ္တ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် အဲဒီသညာလေးဟာ ဒီအတိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာလည်း “အာဗာဓ” ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ နှိပ်စက် ခံနေရတယ်။ ဘာကြောင့် နှိပ်စက်ခံရလဲဆိုရင် ဖြစ်ပြီး လာလို့ရှိရင် သူ့ဟာ မြဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပျက်သွား တာ။ ဒါကြောင့် အနှိပ်စက်ခံရတာလို့ ဆိုတာပေါ့။ အဲဒီ သညာကိုပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ မရဘူးတဲ့။ သူ့ဟာသူလည်း စွမ်းဆောင်နိုင်မှု မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သညာ ဟာ အနတ္တ ဖြစ်တယ်။

သင်္ခါရ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သင်္ခါရ ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေကို ကြည့်လိုက်
 ဦး။ တွေးတာ ကြံတာတို့၊ စေ့ဆော်တာတို့ ဒီ သဘာဝ
 တရားတွေ၊ စေတသိက်တွေ အားလုံးဟာ အနတ္တပဲ
 ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ သူတို့လည်း မြနေ
 တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေက နှိပ်စက်နေကြ
 တာပဲ။ သူတို့လည်း နှိပ်စက်ခံနေကြရတာပါပဲ။
 အကယ်၍ အတ္တ ဆိုရင် အနှိပ်စက်မခံရဘူးပေါ့။ အေး၊
 အနှိပ်စက် မခံရဘူးဆိုမှ အတ္တ။ ခုတော့ အနှိပ်စက်ခံနေ
 ရတဲ့အတွက်ကြောင့် အနတ္တဖြစ်တယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်
 လည်း ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် သင်္ခါရ
 ဟာလည်း အနတ္တ။

ဝိညာဏ အနတ္တဖြစ်ပုံ

အသိစိတ် ဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်လေးလဲကြည့်ဦး။
 “ဝိညာဏံ အနတ္တာ” ဝိညာဏဟာလည်းပဲ အနှိပ်စက်
 ခံနေရတာပဲ။ ဘာက နှိပ်စက်တာလဲဆိုတော့ ဖြစ်ပြီး

ပျက်တာက နှိပ်စက်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
 က အနှိပ်စက်ခံနေရတယ်။ အာဇာနည်ပဲ။ အဲဒီလို
 အနှိပ်စက်ခံနေရရုံတင် မကဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့
 အတိုင်း ဒီဝိညာဏ်လေးဟာ ဖြစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်
 အနတ္တ။

မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတွေကို အထက်
 မဂ်တွေရဲ့ ဝိပဿနာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိအောင်
 လို့ ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ အနတ္တကို ရှင်းပြနေတာ
 ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တကို ဦးတည်
 ပြီးတော့ ရှင်းပြနေပေမယ့်လို့ ဝိပဿနာဆိုတာ အနိစ္စ
 လည်းမြင်ရမယ်၊ ဒုက္ခလည်းမြင်ရမယ်၊ အနတ္တ လည်း
 မြင်ရမယ်။ (၃)မျိုးလုံးမြင်မှပြည့်စုံမယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့
 မေးခွန်းတွေထုတ်တယ်။ မေးခွန်းထုတ်တာကို ဖြေတယ်
 ဆိုတာ သင်ထားတဲ့အတိုင်းဖြေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့
 အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးတော့မှ တကယ်သဘောကျ
 လို့ ဖြေတဲ့အဖြေ ဖြစ်တယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရားက “တံ ကိ မညထ ဘိက္ခဝေ”
 ကံ၊ ငါမေးမယ်၊ ဘယ်လို ယူဆကြသလဲ၊ ဘယ်လို
 ပြောကြမလဲ။ “ရှုပံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ” ရုပ်တရားဟာ
 နိစ္စလား အနိစ္စလားဆိုတော့ သူတို့စဉ်းစားတယ်။
 အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေတဲ့အဖြေက “အနိစ္စပါ
 ဘုရား” တဲ့။ ကျက်ထားလို့ ဖြေတဲ့အဖြေမျိုး မဟုတ်
 စေရဘူး။ ရုပ်တရားတွေမမြဲတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင်
 ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ရှုပြီး ဖြေတာ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့
 စိတ်ထဲမှာ မြဲတဲ့ရုပ်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။
 မဖြစ်ခင်ကလည်း ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့
 နောက်မှာလည်း တစ်နေရာမှာ စုဝေးတည်ရှိနေတာ
 မဟုတ်ဘူး။ နဂိုကရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်း
 တရားတွေကြောင့် ဖြစ်လာတာ။ ဘယ်နေရာမှာမှ
 ရှိနေတာ မရှိဘူး။

ဆိုပါစို့၊ စောင်းသံဟာ စောင်းအိုး၊ စောင်းကြိုး
 ထဲမှာ နဂိုက ရှိနေတာမဟုတ်ဘူး။ လက်နဲ့ စောင်းအိုး
 မှာတပ်ဆင်ထားတဲ့ စောင်းကြိုးလေးကို တီးလိုက်တော့

မှ ဒီအသံလေးဟာ ထွက်ပေါ်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့
 စောင်းသံလေးဟာ စောင်းထဲပြန်ဝင်သွားတာ မဟုတ်
 ဘူး။ သို့မဟုတ် တစ်နေရာမှာ သွားစုပြီး တည်နေ
 ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နဂိုကရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ
 အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ အကြောင်း
 တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း လုံးဝ
 ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ အနိစ္စဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ
 နော်။ စာပေကျမ်းဂန်မှာတော့ ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ
 မရှိတော့တာဟာ ‘အနိစ္စ’၊ မြန်မာလိုတော့ မမြဲဘူး၊
 မမြဲဘူးနဲ့ ပြောကြတယ်။

ကဲ၊ ကောင်းပြီ၊ “နိစ္စလား အနိစ္စလား” ဆိုတော့
 ရုပ်တရားတွေကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက
 ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားကြတာပဲဆိုတာ သူတို့ သဘော
 ကျပြီးဖြစ်လို့ “အနိစ္စပါဘုရား” လို့ ဖြေကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဆက်မေးတယ်။ “အဲဒီ မမြဲတဲ့
 ရုပ်ဟာ သုခလား၊ ဒုက္ခလား” “ဒုက္ခပါဘုရား” လို့
 ဖြေတယ်။ ထာဝရမြဲနေရင် ဒါဟာ ကျေနပ်စရာချည်း

ပဲပေါ့။ မမြဲတော့ ကျေနပ်စရာ မကောင်းလို့ ဒုက္ခ။ ဘာကြောင့် ဒုက္ခလို့ပြောရသလဲဆိုရင် ဖြစ်မှုပျက်မှုက ကပ်ပြီးတော့ အနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့ ဒုက္ခ လို့ ပြောရတာ။ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာချည်းပဲလေ။ ဒါကြောင့်မို့ “ဥဒယဗ္ဗယ ဖွဋိပဉ္စနဋ္ဌေဒုက္ခံ” လို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားတာ။ ဖြစ်မှုပျက်မှုက အမြဲတမ်း အနှောင့် အယှက်ပေးတာကို ခံနေရလို့ “ဒုက္ခ” လို့ ဒီလိုပြောတာ နော်။ ဒီဒုက္ခဟာ ဘယ်ကလာတဲ့ဒုက္ခလဲဆိုရင် အနိစ္စ ရှုထောင့်ကလာတဲ့ ဒုက္ခ။ မမြဲလို့ ဒုက္ခ။ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ထင်ရှားစေတယ်။ အနိစ္စကိုသိရင် ဒုက္ခကိုသိတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ စာပေကျမ်းကျန်တွေမှာ ဆိုထားတယ်။ “အနိစ္စကိုမြင်ရင် ဒုက္ခကိုမြင်တယ်၊ အနတ္တလည်း မြင်တယ်” ကွင်းဆက်ကို ပြထားတာနော်။

နောက်တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရားက မေးပြန်တယ်။ “ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံနုတံ သမနုပဿိတုံ။ ဇတံ မမ၊ ဝေသာဟမသ္မိ၊ ဝေသာ မေ အတ္တာ” တိ။

အဲဒီလို မမြဲဘူး ဆင်းရဲတယ်၊ ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောရှိတဲ့ ရုပ်တရားကို ငါ့ဟာလို့ရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ငါလို့ရောရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ မသင့်တော်ဘူး။ ငါ့ရဲ့အတ္တလို့ရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ မသင့်တော်ဘူးလို့ ဒီလိုဖြေထားတယ်။ ဒါကလည်း အနိစ္စရှုထောင့်ကနေ အနတ္တလက္ခဏာကို ဖော်ကျူးပေးတာ။ ခုနက ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေပြီးတော့ အနတ္တကို မြတ်စွာဘုရားက ဖော်ကျူးပေးထားတာဖြစ်တယ်။ အခုစကားကျတော့ အနိစ္စ ရှုထောင့်ကနေပြီး အနတ္တကို ရှင်းလင်းထင်ရှားစေတာဖြစ်တယ်။ ရှင်းတာကတော့ အနတ္တ ပဲပေါ့။ အဲဒီမှာ “ဝေတံ မမ” ဆိုတာ တဏှာရဲ့အတွေး၊ “ဝေသောဟ မသ္မိ” ဆိုတာ မာနရဲ့အတွေး၊ “ဝေသောမေ အတ္တာ” ဆိုတာ ဒိဋ္ဌိရဲ့အတွေး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအတွေးသုံးပါး “ပပဉ္စတရားသုံးမျိုး” ရဲ့အမြင်ကို ဒီနေရာမှာ ဒီလိုရှင်းပြတာနော်။

ရုပ်တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အဲဒီလို ဟောသလိုပဲ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်တို့နဲ့ ပတ်သက်

ပြီးတော့လည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားက တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ မေးတယ်။ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့သဘောကျတဲ့ အတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက ဖြေကြတယ်။ “အနိစ္စပါဘုရား” ‘အနိစ္စဆိုရင် ဒုက္ခလား၊ သုခလား” “ဒုက္ခပါဘုရား” အဲဒီလို မမြဲဆင်းရဲတတ်တဲ့၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ တရားကို “ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ” ပဲလို့ရှုရင် သင့်တော် ပါ့မလား၊ “မသင့်တော်ပါဘုရား” လို့ ဖြေကြတယ်။

အဲဒီ မေးဖြေနေကြတာကိုက သူတို့ရဲ့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို ရင့်သန်စေတာ။ ဒါကို မြတ်စွာဘုရားက အလေးအနက်ထားပြီး မေးစစ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်နေတာလို့ပဲ မှတ်ယူ ရမယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာတစ်ခုကို ရှင်းသထက် ရှင်းအောင် မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလိုဟောထားတာ။

မြတ်စွာဘုရားက ကောင်းပြီတဲ့၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရုပ်တရားတွေဟာ ဘယ်တုန်းက ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ် (၁) အတိတ်က ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ (၂) အခု ပစ္စုပ္ပန်

ရှိနေတဲ့ ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၃) အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၄) ကိုယ့်သန္တာန် မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၅) သူများ သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၆) ကြမ်းတမ်းတဲ့ရုပ်တရား၊ သိသာထင်ရှားတဲ့ ရုပ် တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ (၇) သိမ်မွေ့တဲ့ မသိသာ မထင်ရှားတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ (၈) အောက်တန်းကျတဲ့ ရုပ် တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၉) အထက်တန်းကျတဲ့ ရုပ်တရား ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (၁၀) ဝေးတဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ (၁၁) နီးတဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ ရုပ်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ဆိုတာ ဘယ်ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် “နေတံ မမ နေသော- ဟမသ္မိ န မေ သော အတ္တာ” ငါ့ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အတ္တလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ “ယထာဘူတံ သမ္ပပညာယဒဋ္ဌဗ္ဗံ” ။ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရှုမြင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားက guide line ပေးနေတာပေါ့။ ဒီအတိုင်းမြင်အောင်ကြည့်လို့ ပြောတာ။ မှန်ကန်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ရှုရမယ်။

ထို့အတူပဲ ဝေဒနာဟာလည်း အတိတ်ကဝေဒနာ
 ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုပစ္စုပ္ပန်ကို သိလိုက်တာနဲ့ နည်းယူပြီး
 အတိတ်ကဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနာဂတ်လာမယ့်ဟာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်သန္တာန်ကဟာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူများသန္တာန်
 က ဟာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ အဲဒါတွေအားလုံးကို
 “ငါ့ဟာ၊ ငါပဲ၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ” လို့ မမြင်ဘဲ “ငါ့ဟာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ မဟုတ်ဘူး”
 လို့ မှန်ကန်တဲ့အခြေအနေအထား ရှုမြင်ရမယ်။

အဲဒီလို ရှင်းရင်း ရှင်းရင်းနဲ့ သူတို့ဟာ ရုပ်
 အကြောင်းကို သေသေချာချာ အသေးစိတ် သဘော
 ကျအောင် တရားနာတယ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊
 ဝိညာဏ်တို့ကိုလည်း သဘောကျအောင် အဲဒီလို တရား
 နာတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ငါ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း
 မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အတ္တလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ မှန်မှန်
 ကန်ကန် မြင်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန်
 မြင်လာခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးက ဘာလဲဆိုတာကို
 မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ဟောထားတယ်။ “ဝေပဿံ

ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယ သာဝကော” သုတဝါဆိုတာ ဘုရားဆီကတရားကို ကြားထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောတာ နော်။ ဘယ်သာဝကပဲဖြစ်ဖြစ် မကြားဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်အရာ ကိုမှ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မသိနိုင်ဘူး။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ လို့ ဉာဏ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှပဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ “သုတဝါ” ရှေးဦးစွာ တရားကို နာယူမှတ်သားရမယ်၊ သင်ယူရမယ်။ “သုတဝါ အရိယ သာဝကော” ကြားဖူးနားဝရှိပြီး သင်ယူထားတဲ့ အရိယာ တပည့်ဟာ (ဓမ္မစကြာတုန်းက မြတ်စွာဘုရားက ‘အနုနုဿုတေသု ဓမ္မေသု’ သူများဆီက သင်ထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူးနော်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိတာကိုပြောတာဖြစ်တယ်။ အခုကျတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောလို့ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာဖြစ်တုန်းဆိုတော့ “ဣပသ္မိမ္မိ နိဗ္ဗန္တတိ” ရုပ်တရားတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်လာတဲ့အခါ ရုပ်တရားအပေါ်မှာ

ငြီးငွေ့လာတယ်။ ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ သာယာမှုကို ရှာမတွေ့တော့တာ။ မသာယာတော့ဘူး။ မလိုချင်တော့ဘူး။ လိုချင်နေလို့ ခက်တာကိုး။ တွယ်တာမှုတွေ မရှိတော့ဘူး။ သာယာမှု၊ ကျေနပ်မှုတွေဟာ ရုပ်တရားပေါ်မှာ မရတော့ဘူး။ ခါတိုင်းက ရုပ်ကလေးနဲ့ပျော်ပြီး ရုပ်ကလေးနဲ့ ကျေနပ်နေတာကိုး။ အခုတော့ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျေနပ်မှု မရတော့ဘူး။ အဲဒါကို ငြီးငွေ့တယ်လို့ ပြောတာနော်။

(အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ “ငြီးဝေ” ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ “ငြီး” နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် “ဝေ” နေတယ်။ ဒီနားပဲ၊ ဒီရုပ်ကလေးထဲပဲ လှည့်ပြီးတော့ ဝေနေတာ။ အဲဒါကျတော့ ငြီးငွေ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငြီးပြီးတော့ ဝေနေတာဖြစ်တယ်။ ငြီးတယ်ဟေ့၊ ဒုက္ခဒုက္ခနဲ့ ငြီးပြီးတော့ ဒီနားပဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတာ) ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ ကျေနပ်စရာ၊ သာယာစရာ ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆိုတာ ပြောတာပေါ့။ ကျေနပ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ပစ်လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဘယ်

နေရာမှ ကျေနပ်စရာ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ပစ်တော့
မှာပေါ့။

“နိဗ္ဗိန္ဒူ ဝိရဇ္ဇတိ” ငြီးငွေ့လာသည့်အတွက်ကြောင့်
အဲဒီရုပ်တရားပေါ်မှာ၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်
တွေပေါ်မှာ မတွယ်တော့ဘူး။ အတိုချုပ်က ဝိပဿနာ
ဉာဏ် အဆင့်မြင့်ဆုံး ရောက်သွားတာကို ပြောတာ။
ဝိပဿနာဉာဏ် အားလုံးကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့
“နိဗ္ဗိန္ဒူ” သင်္ခါရတွေအပေါ်မှာ လုံးဝငြီးငွေ့သွားပြီ၊
သာယာမှုတွေ ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ သင်္ခါရကင်းသွားတဲ့၊
သင်္ခါရမရှိတော့တဲ့နေရာ၊ သင်္ခါရတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားတဲ့
နေရာသာလျှင် နှစ်သက်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာကို
တွေ့တယ်ပေါ့နော်။

အဲဒီတော့ “နိဗ္ဗိန္ဒူ” သာယာမှုကို မတွေ့တဲ့အခါ
“ဝိရဇ္ဇတိ” မတွယ်တာတော့ဘူး။ တပ်မက်စိတ်တွေ
မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါက မဂ်စိတ်ပေါ်တာကိုပြောတာ။
“နိဗ္ဗိန္ဒူ” က ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်တာကိုပြောတာ။
“ဝိရဇ္ဇတိ” ဆိုတာ မဂ်အဆင့်ကို ပြောတာ။ “ဝိရာဂါ

ဝိမုစ္စတိ” တပ်မက်မှုတွေ ကင်းသွားတဲ့အခါကျတော့ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တာကိုပြောတာ။ ဆိုလိုတာက ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရသွားပြီတဲ့။ “နိဗ္ဗိန္ဒတိ” ဝိပဿနာဉာဏ်၊ “ဝိရုဇတိ” မဂ်၊ “ဝိမုစ္စတိ” ဖိုလ်၊ ဒီဟာကိုပြောတာနော်။

“ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တဗိတိ ဉာဏံ အဟောသိ” ကိုယ်လွတ်တာကို လွတ်တယ်လို့သိတဲ့ဉာဏ် ဖြစ်သွား ဟယ်။ လောကလူတွေက အလုပ်ကလေးတစ်ခု ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ Freedom ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောကြ တယ်။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ပဲ။ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ လွတ်လပ်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်လေ။ သားကလည်း စာမေးပွဲတွေပြီးသွားလို့ ရာထူးတွေရပြီး သူ့ဟာသူနေတယ်၊ သမီးကလည်း ဒီလိုပဲ။ အကုန် လွတ်လပ်သွားပြီ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တော်ကြာကျတော့ မြေးကရောက်လာရော၊ မလွတ်လပ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှား တယ်ပေါ့နော်။ စိတ်ရဲ့လွတ်လပ်မှု ကိလေသာတွေ အညစ်အကြေးတွေက ကိုယ့်သန္တာန်မှာရှိနေသေးသမျှ

ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဝိမုတ္တိ
 ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ စိတ်ထဲက အတွယ်အတာတွေ
 အားလုံး လွတ်သွားတာမှ လွတ်လပ်တယ်လို့ခေါ်တာ။
 ပြင်ပကအလုပ်ကိစ္စတွေပြီးသွားတာကို လွတ်လပ်တယ်
 လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။

အေး၊ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ
 ဘာတွေကို ထပ်ပြီး သိလာတုန်းဆိုတော့ နောက်ဘဝ
 ငါမွေးစရာမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ဇာတိတရားဟာ ကုန်သွား
 ပြီ။ “ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ” မြတ်သောအကျင့်ကိုလည်း
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်ပြီးသွားပြီ။ “ကတံ ကရထိယံ”
 လုပ်စရာတွေကိုလည်း ငါလုပ်ပြီးသွားပြီ။ ရဟန္တာ
 ဖြစ်တော့မှ အလုပ်ဟာပြီးတာ။ ပုထုဇဉ်တွေဟာ ဘယ်
 တော့မှ အလုပ်မပြီးဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ သောတာပန်
 တွေလည်း အလုပ် မပြီးသေးဘူး။ သကဒါဂါမ်တွေ၊
 အနာဂါမ်တွေလည်း အလုပ် မပြီးသေးဘူး။ ရဟန္တာ
 ကျတော့မှ အလုပ်ပြီးတာ။

ဒါကြောင့် “ကာလော ယသတိ ဘူတာနိ” ဆိုတဲ့ ဂါထာလေးမှာ အချိန်ကလူတွေကို စားပစ်နေတယ်။ သတ္တဝါတွေကို စားရင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း စားနေတယ်။ အချိန်က ကုန်သွားတာကိုး။ အဲ၊ ရဟန္တာတွေ ကျတော့ အချိန်ကိုစားပစ်လိုက်တာ။ သူ့မှာ အချိန်တွေ ပိုသွားပြီ။ လူတွေကျတော့ အချိန်ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ လုပ်စရာ တန်းလန်းနဲ့မို့။ ဒါပေမယ့် လူတွေကထင်တယ်၊ ငါ့မှာ အချိန်တွေ ပိုနေပြီ၊ လုပ်စရာတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့မှာအားနေတယ်၊ လွတ်လပ်နေတယ်လို့ ဒီလိုထင်တယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာကမှ အချိန်တွေပိုတာ။

ပုထုဇဉ်တွေဟာ လုပ်စရာတန်းလန်းနဲ့ နေရတာ၊ မလုပ်သေးတာပဲဖြစ်တယ်။ ပျင်းတဲ့သူဆို အမြဲတမ်း အချိန်တွေပိုနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကျမှ အချိန်တွေကို အနိုင်ယူလိုက်တာပဲ။ သူ့မှာ လုပ်စရာ

တွေ အကုန်ပြီးသွားပြီ။ “ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး”
လို့ ဒီလိုသိမြင်လာတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တလက္ခဏသုတ် မှာ
ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်အနေနဲ့ ဒီလိုရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ။
ဟောလိုက်တဲ့အခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေရဲ့စိတ်ဟာ တဏှာ
အစွဲအလမ်းတွေ သူတို့ရဲ့သန္တာန်မှာ (ဒိဋ္ဌိကတော့
ကျွတ်ခဲ့ပြီးသားပေါ့နော်) လုံးဝကင်းသွားပြီ။ အာသဝေါ
တရားတွေက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးမထားနိုင်တော့ဘဲနဲ့
စိတ်ဟာ လုံးဝစင်ကြယ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွား
တယ်။ လုံးဝ လွတ်လပ်သွားတယ်။

“အနုပါဒါယ အာသဝေဟိ စိတ္တာနိ ဝိမုစ္စိသု”
ဆိုလိုတာက ရဟန္တာဖြစ်သွားကြပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ
နော်။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ကို နာရင်း ဝိပဿနာ
ကျင့်စဉ်ကို တိုးမြှင့်ပြီး ကျင့်လိုက်ကြတာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦး
စလုံး တစ်ပြိုင်နက် ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။

သောတာပန် ဖြစ်တုန်းကတော့ တစ်ရက်စီ တစ်ရက်စီ ဖြစ်ကြတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ တစ်ရက်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်သွားတယ်။ အထက် ဝိပဿနာမှာ သွားပြီးတော့ တူကြတာ။ ရှင်သာရိပုတ္တ နဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့မှာ ရှင်သာရိပုတ္တက ရှင်အဿဇိ ရဲ့တရားကိုနာရလို့ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တ ကနေတဆင့် ဟောပြောလို့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ချိန်စီ သောတာပန် ဖြစ်ကြတယ်။ ဟော၊ နောက်ထပ် ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် တွေကို ကျင့်ကြတဲ့အခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က (၇)ရက်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တ ကျတော့ (၁၅)ရက် ကြာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အသေးစိတ်လိုက်နေလို့။ “အနုပဒ ဓမ္မ ဝိပဿနာ” ရှင်သာရိပုတ္တရဲ့ ဝိပဿနာက အသေးစိတ်ရှုတယ်။ ဉာဏ်ကြီးတော့ အသိဉာဏ်နဲ့ ချဲ့ကားကြည့်တဲ့အခါ အချိန်ပိုကြာတယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့နော်။ ရဟန္တာ တော့ ဖြစ်ကြတယ်၊ တစ်ချိန်စီ ဖြစ်ကြတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းပါးက တစ်ရက်စီ တစ်ရက်စီ သောတာပန်ဖြစ်လာပေမယ့် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို နာယူရတဲ့အချိန်မှာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တယ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ အေး၊ ဒါက အနတ္တလက္ခဏသုတ် ကို အနှစ်ချုပ်ကို ဟောကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ တရားချစ်ခင် သူတော်ကောင်း ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာငါးပါး အပေါ်မှာ “နိဗ္ဗိန္ဒတိ” ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန် လာမယ်ဆိုရင် “နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ” မဂ်ဉာဏ်ကို ရကြမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ မဂ်ဉာဏ်ကိုရပြီးရင် “ဝိရာဂါ ဝိမှစ္စတိ” ဆိုတဲ့ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရကြမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဖိုလ်ဉာဏ် ကို ရတဲ့အခါကျတော့ လွတ်လပ်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သိလာပြီးတဲ့အခါ ဘဝဆိုတာ ကို ဇာတိကအစ အဆုံးသတ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ၊ စိတ်လေးဟာ ကိလေသာအာသဝေါ

တွေကနေ လွတ်ကင်းသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရယူနိုင်ကြ
ရအောင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားဓမ္မ
အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ
ကုန်သတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

ဓမ္မမိတ်တွေများသို့

ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒဟလာဘိဝံသ ဟောကြားအပ်သော တရားများကို အသံမှ စာအဖြစ် စေတနာရှင်များကနေ့ကျွေးကာ စာများကို ဆရာတော်ကြီးထံ ပေးပို့ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အချိန်ရသမျှ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေးသော စာများကို ကုသိုလ်ရှင်များလှူဒါန်းထားသော ဓမ္မစာပေရန်ပုံငွေများ အသုံးပြုလျက် စာအုပ်ငယ်များ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

တရားစာအုပ်များကို တစ်ဆင့် ဓမ္မဒါနပြုလုပ် ဖြန့်ဝေလှူဒါန်းလိုပါက ဖော်ပြပါ ငွေများသို့ ဆက်သွယ်မှာကြားနိုင်ပါသည်။

ရရှိနိုင်သော ငွေအနည်းများ

- ၁။ အောင်ဓမ္မ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း: ၀၁-၃၈၄၁၉၃၊ ၀၉၅၁-၄၆၀၉၅
- ၂။ ဦးဘဖိုး+ဓမ္မိအုန်းကြည် ပရဆေးဆိုင်
အမှတ်(၄၆၇၊ ၄၆၈)၊ သိမ်ကြီးဈေး(ဒီ)ရုံ၊ မြေအောက်ထပ်။
ဖုန်း: ၀၁-၂၄၀၆၀၀(လှိုင်းခွဲ) ၄၁၇၄
- ၃။ ဓမ္မဗျူဟာ သာသနာမာမကအဖွဲ့
လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာဓမ္မစာပေသင်တန်းကျောင်း
ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း: ၀၁-၃၈၀၈၈၀
- ၄။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတက္ကသိုလ်
ကမ္ဘာအေးစေတီဝင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း: ၀၁-၆၅၅၇၅၆၊ ၀၁-၆၅၁၇၆၉
- ၅။ ပုရပိုက်ဓမ္မမြန်ချီရေး
တိုက်(N.3)၊ အခန်း(၁၀၂)၊ လေးထောင့်ကန်လမ်းမကြီး၊
တာမွေမြို့နယ်၊ (ILBC တာမွေ အနီး)
ဖုန်း: ၀၁-၅၄၄၇၂၇၊ ၀၉-၇၃၉၀၃၉၇၀

အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ၏ ထုတ်ဝေပြီး ဓမ္မစာအုပ်များ

- အဘိဓမ္မာ မြတ်ဒေသနာ(ပ+ဒ တွဲ)
- နိယျာနိကာသာသနာနှင့် မြတ်ဒေသနာများ
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါန်ကို ပဋ္ဌာန်းနည်းဖြင့် လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း

- ၁။ နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး ဖွင့်တော်မူပါ
- ၂။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၃။ ဘဝအသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း
- ၄။ ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်း
- ၅။ သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နေသဘောထား
- ၆။ ဘဝအရေး စိတ်အေးရလေအောင်
- ၇။ ဓမ္မကြေးမုံ
- ၈။ တောင်ပို့ထဲက ရတနာ
- ၉။ မြတ်သောဥစ္စာ စုဆောင်းပါ
- ၁၀။ သမထနှင့် ဝိပဿနာ
- ၁၁။ ရောဂါကုစား စိတ်စွမ်းအား
- ၁၂။ ရှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
- ၁၃။ စိတ်ကောင်းဆွေကောင်း
- ၁၄။ မေတ္တာနလုံး အစဉ်သုံး
- ၁၅။ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ
- ၁၆။ မေတ္တာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၁၇။ ဘဝဆည်းခာ ကရုဏာ
- ၁၈။ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်
- ၁၉။ ဓမ္မမှတ်ကျောက်

- ၂၀။ ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်
- ၂၁။ နှစ်ဦးကာလ ဓမ္မလက်ဆောင်
- ၂၂။ ပြတ်ဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ယနေ့ကမ္ဘာ
- ၂၃။ ယနေ့လူသားများရဲ့ မနက်ဖြန်ကမ္ဘာ
- ၂၄။ မင်္ဂလာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၂၅။ သာရဏီယတရား
- ၂၆။ ရသတဏှာ
- ၂၇။ ဓမ္မဗျူဟာသင်တန်းသားများ၏ မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုခြင်း
- ၂၈။ သေချာသောလမ်းမှ လျှောက်လှမ်းပါ
- ၂၉။ မဟာဒါန
- ၃၀။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်များ
- ၃၁။ ဖြစ်နိုင်တာနှင့် မဖြစ်နိုင်တာ
- ၃၂။ အရှင်အာနန္ဒ၏ ဝိပဿနာ
- ၃၃။ န ဝ သော၊ န ဝ အညော
- ၃၄။ လူတိုင်းကျင့်ရန် သတိပဋ္ဌာန်
- ၃၅။ စိတ်၏အတွေးများ
- ၃၆။ ဥပါဒါနပစ္စယာဘာဝေါ
- ၃၇။ သတိမက္ခာ အသိပညာဖြင့် နေထိုင်ခြင်း
- ၃၈။ အတ္တဟိအတ္တနောနာထော
- ၃၉။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၄၀။ ဟောသူ နာသူ စိတ်ထားဖြူ
- ၄၁။ ၁၂-နှစ်ကြာ အဖြေရှာခဲ့ရသော မေးခွန်းများ
- ၄၂။ လွတ်မြောက်တဲ့စိတ်

- ၄၃။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် သတိဆောင်
- ၄၄။ ခန္ဓသုတ်အနှစ်ချုပ်(အန္တရာယ်ကာကွယ်ခြင်း)
- ၄၅။ တရားသီလျက် အကျင့်ခက်
- ၄၆။ ဣန္ဒြိယဘာဝနာ မြတ်ဒေသနာ
- ၄၇။ သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်
- ၄၈။ ဟိုဘက်ကမ်းက ငြိမ်းချမ်းတယ်
- ၄၉။ ရတနသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၅၀။ လောကဝံ့မှန်တိုင်းများနှင့် ကြံ့ခိုင်သည့်စိတ်ထား
- ၅၁။ ဘုရားသော်မှပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝင်ကြွေးများ
- ၅၂။ အထင်မှား အမြင်မှား
- ၅၃။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၅၄။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၏ နိဂုံး
- ၅၅။ နန္ဒီ ဒုက္ခဿ မူလံ
- ၅၆။ စိတ်၏အညစ်အကြေးများကို ဖယ်ရှားခြင်း
- ၅၇။ အားပေးစကား
- ၅၈။ ပုဗ္ဗဏှသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၅၉။ ဘောသဇ္ဇဂုရု
- ၆၀။ နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးတည်သွားနေသူ
- ၆၁။ ဘဝ၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ
- ၆၂။ ကုသိုလ်ဖြစ်ပွား နှလုံးသွင်းတရား
- ၆၃။ နိုင်သူနှင့်ရှုံးသူ
- ၆၄။ အကာကိုပစ်၍ အနှစ်ကိုရှာ

- ၆၅။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင်ကျင့်ဆောင်ခြင်း
- ၆၆။ တရားထူးရရှိနိုင်သူ
- ၆၇။ ကျေးဇူးသိခြင်း
- ၆၈။ ဘာသာတရားလိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်
- ၆၉။ ကာလာမသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၇၀။ ခုခံစွမ်းအား
- ၇၁။ အလေးထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် ကောင်းအောင်ပြင်
- ၇၂။ အခွင့်ကောင်းကို ရအောင်ယူ
- ၇၃။ ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း
- ၇၄။ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ
- ၇၅။ မွေ့ကိုအဖော်ပြုမှ ထာဝရချမ်းသာမည်
- ၇၆။ အစွမ်းတန်ခိုးများနှင့် သာသနာ
- ၇၇။ ချမ်းသာစွာအိပ်စက်ခြင်း
- ၇၈။ နှစ်ဦးမေတ္တာလူတိုင်းမှာ
- ၇၉။ ဒဏ္ဍိဏဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၈၀။ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမား စိတ်ကောင်းထား
- ၈၁။ နိယျာနိကာသာသနာ
- ၈၂။ အနတ္တလက္ခဏာသုတ် အနှစ်ချုပ်